

POVESTE DE IARNĂ

Nicu Postole, Membru ANEVAR

Cu nasul turtit, lipit de geamul ferestrei mari, privesc jocul întâmplător al fulgilor de nea. Mii, sute de mii, milioane de steluțe albe, cristaline, coboară din cerul nevăzut, apoi se așază lin pe pământ, copaci, case... Doi brazi înalți străjuiesc fereastra și sunt acoperiți cu o mantie albă, semn al distincției și serenității. Nu știu de ce, dar iarna îmi readuce în minte universul copilăriei, al inocenței și purității...

- *Trrrr! – sună telefonul ...*
- *Da! Vă rog!... valoare justă?... raportare financiară?... o construcție a Azilului de bătrâni cu probleme psihice?...*
- *Da, știu unde se află... Astăzi? O clipă, da, la 12.30 la dvs....*
- *Mulțumesc! Bună ziua!*

Am lăsat telefonul și o clipă am mai rămas captiv în gânduri... Am pregătit documentele, aaa! să nu uit aparatul de fotografiat, bine, și am ieșit. Un drum de 30 de km mă aștepta. Azilul este situat undeva în munți, într-o zonă retrasă, liniștită. Mergeam încet cu mașina admirând pădurea peste care căzuse neaua. O veveriță traversează șoseaua... oare ce caută?

Gândurile mă răscolesc deodată... *dacă este o construcție mai nouă, oare ce abordări să aplic? Care ar fi cea mai bună utilizare? Mă gândesc la abordarea prin venit... valoarea de piață este punctul de intersecție a cererii cu oferta... este un echilibru, pe când valoarea justă... de ce îi spune justă?... pentru că e amortizabilă, deci aJUSTabilă? Probabil...*

Deodată drumul face o curbă mare din care se desprinde calea de acces către Azil. După 10 minute intrăm în micuța parcare a Azilului. Construcția este relativ nouă, un P+4, proprietar privat. În spatele clădirii, un parc amenajat pentru plimbări și odihnă îmi atrase privirea. Am intrat pe ușa metalică și m-am prezentat la oficiul de primire.

- *Sigur, doamna manager vă așteaptă la etajul 1, camera 7... luați, vă rog, acest halat pe dumneavoastră...*

Am urcat treptele spre camera 7, am bătut la ușă și, o doamnă între 2 vârste, cu ochi iscoditori, mă privi...

- *Bună ziua! Bine ați venit la noi...*
- *Mă bucur că vă cunosc! Este foarte frumos acest loc – am spus eu.*
- *Da! Credeți-mă că nici nu mai văd natura, locurile... m-am angajat într-o afacere destul de grea, sunt multe probleme de rezolvat și...*

Doamna îmi povestește apoi toate greutățile prin care a trecut, de la sursele de finanțare până la problemele de personal, medicale etc. Toate erau relatate cu un anume umor, cu o anumită veselie, cu un anume tâlc pe care încercam să-l descifrez. După câteva minute, un domn cu mustață intră să prezinte un document. M-am ridicat și i-am spus doamnei că o aștept la parter pentru inspecție. Am coborât scările la parter și m-am îndreptat spre încăperea în care se vedeau printre uși mulți pacienți. Era sala de mese și ora prânzului. Nu apuc să mă retrag, când o doamnă cu obraji roșii apăru în ușă:

- *Dumneata cine ești?*
- *Eu sunt evaluatorul – răspund zâmbind.*
- *Ioane, Vasile veniți repede aici, că unul de-ai noștri se dă EVALUATOR.*

În secunda următoare, doi oameni tineri, vânjoși, au apărut după ușă, m-au înșfăcat pe după brațe și, mai mult pe sus, m-au introdus în sala de mese, unde m-au așezat la o masă de 4 persoane, eu fiind a patra. Nu apucasem nici măcar să spun „Au”!

Trezit față în față cu trei persoane ce îngurgitau ciorba de prânz, le-am spus politicos: „*Poftă mare!*” „*Mulțumim!*”, au răspuns ei. „*Serviți, nu vă jenați, e reușită ciorba astăzi.*” Mă uitam când la ciorbă, când la uriașii din spatele meu, când la ochii iscoditori ai celor de la masă. Într-un târziu, parcă trecuse un an, apare doamna manager în ușă și o întreabă pe doamna cu obraji roșii:

- *L-ați văzut cumva pe domnul evaluator?*
- *Aici! am strigat eu, ridicându-mă instantaneu din scaun.*
- *O, domnul evaluator, de ce nu mi-ați spus că vă este foame? Vă aduceam masa la mine în birou.*

Am simțit atunci cum culoarea doamnei cu obraji roșii mă năpădește și pe mine. Intervenii, în sfârșit, dânsa și îi transmise că mă confundase cu un pacient, cu care semănam mult și, forțat, m-a adus aici. Și-au cerut scuze, pe care cu entuziasm le-am acceptat.

Pe drumul de întoarcere gândeam: Fiecare om are sosia lui. A mea era la... Azil.

**Concluzie: „Umorul nu este o stare de spirit, ci un fel de a privi lumea.” –
Ludvig Wittgenstein**